

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xxv. De 6. consolatione & visione, in qua vidit Deum in quantum est
amor infinitus, ex qua visione tota fuit transformata in amorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

92 Cap 25. de sexta consolatione
diuinis iudiciis, & istis profun-
dis habet, de omnibus habebit
fructum ex ista cognitione Dei.

*Vigesimum quintum capitulum. De sex-
ta consolatione & visione, in qua vi-
dit Deum in quantum est amor in-
finitus, ex qua visione tota fuit trās-
formata in amorem.*

*Amor
Dei.*

QUADAM vice in quadra-
gesima videbatur quod ef-
sem multum sicca, & sine deuo-
tione, & orabam Deum, quod
ipse daret mihi de se, pro eo
quod ego eram sicca de omni
bono: & tunc fuerunt aperti o-
culi animæ, & videbam amorem
qui veniebat versus me, & vide-
bam principium, sed non vide-
bam finem, nisi solùm continua-
tionem eius. Et nescio dicere ali-
quam similitudinem coloris. Et
statim quando peruenit amor ad
me videbam oculis animæ aper-
tè hæc omnia, plus quam cum o-
culis corporis aliquid possit vi-

deri, & factus est amor versus me, sicut vnus falcis similitudo. Nec est intelligendū, quod fuerit aliqua similitudo quantitativa mensurabilis, sed erat sicut similitudo falcis, quia in principio quādo amor se præsentaui, post retraxit se, nō conferens se quātum se fecit intelligi. Et tunc statim repleta fui amore, & satieta- te inæstimabili, quæ quamuis me satiaret, tamen generabat in me maximam famem, tantum inæsti- mabilem, quod omnia membra tunc disiungebantur, ita quod a- nima languebat, & desiderabat peruenire ad residuum. Et nole- bam, nec videre, nec audire, nec sentire aliquam creaturam, & e- go nō loquebar. Sed anima mea loquebatur intus clamans quod amor non faceret eam tanto a- more languere, quia vitam æsti- mabam mortem. Et ad hoc inuo- cabat beatam virginem primò, & post inuocabat & obsecrabat omnes Apostolos, quod irent

cum ea, & genuflecterent, & nū-
ciarent altissimo, quod non face-
ret seu non permetteret eam am-
plius pati istam mortē, sed quod
perueniret ad eum quem sentie-
bat, & similiter rogabat beatum
Franciscum & Euangelistas ob-
secrabat, & clamabat ad eos si-
militer. Et dum ex appropin-
quatione me totam crederem
esse amorem, propter amorem
quem sentiebam, dicebam, mul-
ti sunt qui credunt stare in amo-
re, & stant in odio, & multi è cō-
uerso qui credunt stare in odio,
& sunt in amore. Anima autem
mea quærebat hoc videre certif-
simè, & Deus dedit hoc mihi
sentire manifestè, sic quod ego
remanſi tunc tota contenta. Re-
pleta autem sum illo amore sic,
quod non credo quod possum
carere illo amore de cætero, &
non possum credere alicui crea-
turæ aliud dicenti, & si Angelus
aliud diceret mihi, ego non cre-
derem, sed responderem, tu es

ille qui cecidisti de cælo.

Et videbam in me duas partes, sicut si facta fuisset in me vna strata, & ex vna parte videbam amorem & omne bonum quod erat à Deo, & non à me, & in alia parte videbam me siccā & quod à me non erat aliquod bonum, & per hoc videbam quod non eram ego quæ amabam quantumcunque viderem me in amore, sed illud erat solummodò à Deo, & post istud se readunavit amor, & tunc maiorem contulit amorem & magis ardentem quam prius, & erat mihi desiderium eundi ad istum amorem. Et inter prædictum amorem qui est ita magnus, ita quod non potui tunc scire, quod maior amor possit esse, nisi tunc quando superuenit ille alius mortalis amor. Vnde inter purum amorem & alium mortalem & maximum ardorem, est quoddam medium de quo nihil possum narrare: quia est tantæ profunditatis &

*Quomodo
do verus
Dei amor
in creatura
se habeat
quanta-
que trans-
forma-
tione in
se opera-
tur.*

tantæ lætitiæ tantique gaudij,
quod narrari non potest. Et tunc
nollem aliquid aliud audire de
passione, nec etiam vellem quod
nominaretur mihi Deus: quia
tunc quando nominatur mihi
sentio eum cum tanta delecta-
tione quod langore crucior præ
amore: & omne aliud quod mi-
nus est illo, est impedimentum
mihi. Et nihil videtur mihi quod
dicatur de Euangelio nec de vi-
ta Christi, nec de aliqua locutio-
ne Dei, quia maiora & incompa-
rabilia video in Deo: & postquã
remaneo ab illo amore, remaneo
tantum contenta cum Angelo
quod diligo bufones & etiam
dæmones, & quicquid video fie-
ri, etiam ipsum peccatum, quan-
do video ab aliis fieri non displi-
cet mihi, credens quod Deus ius-
tè permittat fieri. Et quando
sum in illo statu, si comederet
me canis non curarem, & etiam
non videretur mihi quod pate-
rer aliquem dolorem. Nec tunc
est

est, nec esse potest recordatio,
nec memoria dolorosa de passio-
ne Christi, nec sunt in isto statu
lacrymæ.

Vna tamen vice simul cum isto
amore se adunavit recordatio
inæstimabilis præcij, scilicet, præ-
ciosi sanguinis, per quem data
est indulgentia mundo, & mi-
rata sum quomodo simul po-
tuerint stare, ibi tamen non
erat dolor passionis. Passio au-
tem est via & documentum,
qualiter debeam facere. Et iste
status est maior quàm stare ad
pedem crucis per continuam
recordationem. Sicut stetit bea-
tus Franciscus, quamvis anima
frequentet vnum & alium gra-
dum.

*Amorē
Dei in
homine
magnū
facere,
ut nō sit
passionis
dolor.*

E

quo